



Να γίνουμε επικίνδυνοι

... για τη διάχυση της Μαύρης Διεθνούς

*Συνεισφορά του πυρήνα φυλακής της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς
FAI/IRF στο Διεθνές Συμπόσιο των Άτυπων Αναρχικών Ημερίδων του
2013, στο Μεξικό.*

Ξεκινώντας από κάπου – Σκόρπιες σημειώσεις

Ξεκινώντας θέλουμε να μοιραστούμε μαζί σας τη χαρά μας. Τη χαρά που νιώθουμε καθώς γράφοντας αισθανόμαστε πως, παρόλο που είμαστε κλειδωμένοι στα τείχη της αιχμαλωσίας, ένα κομμάτι μας βρίσκεται εκεί έξω ελεύθερο μαζί σας, συζητώντας, αμφισβητώντας και σχεδιάζοντας νέες δολιοφθορές ενάντια στην εξουσία της κοινωνικής μηχανής.

Φυσικά αυτό δε θα μπορούσε να συμβεί δίχως την πολύτιμη συμβολή και την προσφορά συντρόφων που μας ενημερώνουν για τους διεθνείς πειραματισμούς της νέας αναρχίας και κοπιάζουν να μεταφράσουν τα κείμενά μας.

Οι σημειώσεις λοιπόν που ακολουθούν προέρχονται από μια σειρά συζητήσεων που πραγματοποιήθηκαν στο εσωτερικό του πυρήνα φυλακής της ΣΠΦ με αφορμή το διεθνές συμπόσιο στο Μεξικό.

Οι σκέψεις που θέλουμε να μοιραστούμε σε αυτήν τη συνάντηση δεν αποτελούν κάποια επίσημη θέση. Ως αναρχομηδενιστές, δεν πιστεύουμε

σε κάποια απόλυτη και αντικειμενική αλήθεια. Αντίθετα, θέλουμε να δημιουργήσουμε ένα ακόμη σημείο εκκίνησης. Μία ακόμη πρόκληση για συλλογισμό, για πειραματισμό και έφοδο στην όξυνση της αναρχικής εξέγερσης. Αυτή η διαρκής αναζήτηση θεωρίας και πράξης κρατάει ζωντανή και επικίνδυνη την αναρχία, μακριά από ιδεολογικές ακαμψίες.

Πριν ξεκινήσουμε θα θέλαμε να επισημάνουμε δύο σημεία.

Πρώτον, στις σημειώσεις μας ίσως συναντήσετε ορισμένες ελλείψεις σχετικά με κάποιες σκέψεις και θέσεις που έχουν εκφραστεί δημόσια και αφορούν τις εξελίξεις του αναρχικού ρεύματος διεθνώς. Αυτό συμβαίνει γιατί η συνθήκη της αιχμαλωσίας όπου βρισκόμαστε εμποδίζει την αμεσότητα ενημέρωσης και επικοινωνίας που θα θέλαμε να είχαμε.

Δεύτερον, οι λέξεις δεν είναι αντικείμενα. Είναι νοήματα που κουβαλούν μαζί τους τη βιωματική εμπειρία του καθενός μας. Μερικές φορές ίδιες λέξεις εκφράζουν διαφορετικά νοήματα, ανάλογα με τον τόπο και το χρόνο που έχουν εκφραστεί.

Ίσως αυτό δημιουργεί την επιθυμία να επινοήσουμε νέες λέξεις απαλλαγμένες απ' τη φθορά της σύγχυσης. Μέχρι τότε, όμως, όποιος «κολλάει» στις λεπτομέρειες σαν να διαβάζει μια φιλολογική εργασία, είναι καταδικασμένος να πνιγεί μέσα σε αυτές, χάνοντας το νόημα.

Λάθος απαντήσεις σε λάθος ερωτήσεις

Ο πόλεμος μαινεται με χιλιάδες πρόσωπα. Με το πρόσωπο του τεχνοβιομηχανικού ολοκληρωτισμού, της οικονομικής κρίσης, της λεηλασίας της φύσης, της καταστολής, των στρατιωτικών επιχειρήσεων, της τηλεπροπαγάνδας του θεάματος...

Οι διαταγές μιλάνε δυνατά...

Οικονομική εξαθλίωση, φτώχεια, αλαζονική εκμετάλλευση από τα αφεντικά, δικτατορία τραπεζών, εταιρειοκρατία, ηλεκτρονική αστυνόμευση, ψηφιακός κόσμος, γενετικά πειράματα, εργαστηριακές ασθένειες, νανοτεχνολογία, καταστροφή δασών, μόλυνση νερού και αέρα, εξόντωση πειραματόζωων, μαζική κρεατοβιομηχανία, νέες φυλακές υψίστης ασφαλείας, στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, συλλήψεις αναρχικών, αστυνομία παντού, στρατός εναντίον διαδηλωτών, εκατόμβες νεκρών σε «ανθρωπιστικές» στρατιωτικές αποστολές, πυρηνικά και χημικά όπλα, δημοσιογραφική προπαγάνδα, ομοιόμορφη αισθητική των διαφημίσεων, δεσποτισμός των νεκρών εμπορευμάτων.

Βουνά από κείμενα και αναλύσεις έχουν πέσει πάνω μας για όλα αυτά προτείνοντας τη λύση. Οι αριστεροί διαχειριστές της εξουσίας φαντασιώνονται την πρόταση του κοινωνικού κράτους, της πράσινης ανάπτυξης, της οικονομικής βοήθειας στους φτωχούς, της φιλανθρωπίας των ΜΚΟ, του εκδημοκρατισμού της αστυνομίας, της επιείκειας των νομοθετών, της εναλλακτικής οικολογικής ευαισθησίας, των ανθρώπινων συνθηκών διαβίωσης στις φυλακές...

Πίσω απ' τις εναλλακτικές προτάσεις μιας πιο «δίκαιης» και «ανθρώπινης» αριστερής εξουσίας τρέχουν λαχανιασμένοι αρκετοί

κοινωνιστές και γραφειοκράτες αναρχικοί. Είναι η ρεφορμιστική τάση της γραφειοκρατικής αναρχίας των επίσημων ομοσπονδιών που σέρνονται ακολουθώντας τις κοινωνικές εξελίξεις. Πολιτικάντηδες δίχως κόμμα, κομπάρσοι της εξέγερσης, θεωρητικοί τυφλοπόντικες που μιλάνε με δανεικές λέξεις και ερμηνείες από τα μαρξιστικά φαντάσματα του παρελθόντος (αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής, αυτοοργανωμένα σχολεία, λαϊκές συνελεύσεις, επαναστατικές πολιτοφυλακές, επιτροπές, κ.ο.κ.).

Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, η ρεφορμιστική υποχώρηση διαμορφώνει ευκαιριακές συμμαχίες αριστερών-κοινωνιστών αναρχικών (συγκρότηση αντιφασιστικού μετώπου, λαϊκές συνελεύσεις, διαδηλώσεις...).

Για εμάς, ακόμα και οι κοινωνιστές αναρχικοί που έχουν καλές προθέσεις μοιάζουν με τα σκυλιά που κυνηγάνε την ουρά τους. Δε λείπουν οι αναλύσεις απ' τη μεριά τους, απλώς για εμάς οι αναλύσεις είναι λάθος γιατί οι ερωτήσεις δεν είναι σωστές.

Αν η επίσημη γραφή της ιστορίας επιμένει να βασίζει την κοινωνική ερμηνεία του κόσμου σε οικονομικά πλάνα, αριθμούς και στατιστικές

ανεργίας, γιατί πρέπει να συνεισφέρουμε κι εμείς και να προτείνουμε τη λύση;

Γιατί να χάνουμε το χρόνο μας μιλώντας μια νεκρή γλώσσα που προωθεί κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, τη στιγμή που εμείς επιθυμούμε τα χαλάσματα του πολιτισμού; Γιατί περιορίζουμε την έφοδο και την επίθεση αναπολώντας κομμουνιστικά φαντάσματα; Αυτοί κάνουν πολιτικούς υπολογισμούς, εμείς όχι.

Εμείς κάνουμε πόλεμο.



Προκαλώντας τις προκλήσεις

Δε θέλουμε λοιπόν να απαντήσουμε σε προκαθορισμένα ερωτήματα ενός κοινωνικού διαλόγου που δε θεωρούμε τον εαυτό μας μέρος του. Αντίθετα, θέλουμε να προκαλέσουμε δημιουργώντας νέα αυθεντικά ερωτήματα ζωής.

Εξέγερση σημαίνει να ρωτάς, εξουσία να θεωρείς ότι κατέχεις όλες τις σωστές απαντήσεις.

Προκαλούμε λοιπόν την πρόκληση.

Την πρόκληση να δημιουργήσουμε ένα σχέδιο ανταρσίας δίχως τέλος. Ένα σχέδιο που συνδυάζει το μυαλό με το συναίσθημα, τον πάγο της στρατηγικής με τη φωτιά της πράξης, το εδώ με το τώρα, την ένταση με τη διάρκεια, με άμεσο στόχο την καταστροφή της κοινωνικής μηχανής και την απελευθέρωση της ζωής μας.

Μόνο έτσι το καινούργιο κερδίζει χώρο στην ύπαρξή μας. Βέβαια κάποιος θα μπορούσε να πει: «Και με τη φτώχεια τι γίνεται; Ωραίες οι ιδέες σας, αλλά εδώ η κοινωνία βαδίζει στην οικονομική καταστροφή, στη φτώχεια και στην πείνα, και εσείς μιλάτε για βιωματική ποίηση...»

Η απάντηση είναι πως ναι, δε διαθέτουμε πολιτικό πρόγραμμα «ανακούφισης» των φτωχών ούτε τη συνταγή της κοινωνικής σωτηρίας. Δεν είμαστε θεραπευτές ενός αρρωστημένου κόσμου, είμαστε οι δολιοφθορείς του...

Η μόνη πρόταση που έχουμε για την οικονομική κρίση είναι να τη σπρώξουμε στον γκρεμό.

Μόνο αν καταστραφεί η οικονομία θα πεθάνουν και οι διαχωρισμοί της φτώχειας. Μαζί με την οικονομία θέλουμε να καταστρέψουμε την εργασία και τη μαζική βιομηχανική παραγωγή. Όμως δεν αρκεί το πάτημα ενός μαγικού κουμπιού για να σπάσουν τα δεσμά μας. Η οικονομία, η παραγωγή, η κατανάλωση, τα εμπορεύματα αντικατοπτρίζουν συγκεκριμένες κοινωνικές σχέσεις. Σχέσεις σκλάβων και αφεντικών, μόνο που τώρα το μαστίγιο και οι αλυσίδες είναι (συνήθως) αόρατες.

Γι' αυτό θεωρούμε πως οι σκέψεις των κομμουνιστών και των «αναρχικών» συγγενών τους που μιλάνε μόνο για το πώς θα χορτάσει το στομάχι τους είναι φτωχές και ανάπηρες.

Οι εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις δε θεραπεύονται με πληκτικές οικονομικές θεωρίες. Γι' αυτό εμείς θέλουμε να ανατινάξουμε όλα τα πρότυπα των σχέσεων και να ανατρέψουμε τα δεδομένα για το τι σημαίνει ζωή, χαρά, φιλία, έρωτας, εγωισμός, ευτυχία...

Να μιλήσουμε για την ποιότητα της ζωής, κι όχι απλά για την ποσότητα των εμπορευμάτων στα ράφια του σούπερ μάρκετ. Να αντικαταστήσουμε τη σιγουριά των μαθηματικών με την αμφιβολία της ποίησης.

Εκεί που κάποιοι αναζητούν την αριστερή αντανάκλαση της λαϊκής εξουσίας ή το αναρχικό φαντασιακό της εργατικής αυτοδιαχείρισης, εμείς τοποθετούμε το μυστήριο της ζωής.

Γιατί πλέον σήμερα η ζωή δεν έχει καθόλου μυστικά, καθόλου εσωτερικότητα... κάθε γωνιά της είναι ορθολογική ως μαθηματική εξίσωση, κάθε κίνησή της προβλεπόμενη, κάθε συναίσθημα υπολογίσιμο με δοσομετρητή.

Ο καθένας μας είναι κλεισμένος στο κελί του διαμερίσματός του και αριθμημένος μέσω των πιστωτικών του καρτών και των φορολογικών δηλώσεών του, όπως ακριβώς σε μια φυλακή.

Ίσως λοιπόν να είμαστε αφελείς και ονειροπόλοι, αλλά είμαστε βέβαιοι πως η ζωή δεν είναι θεωρίες του Μαρξ ή του Μπακούνιν, ούτε ανιαρές συνελεύσεις άσκοπων λέξεων.

Η ζωή είναι επιλογές και πράξεις που δοκιμάζονται στο δρόμο. Αρκετά πια με τη θεωρία. Δοκιμάζουμε να μεταφέρουμε τη διάρκεια στην ένταση των στιγμών, μετατρέποντας τη ζωή σε περιπέτεια.

Από τη θεωρία στην πράξη, μια κριτική στους ενδιάμεσους κοινωνικούς αγώνες

Όποιος μιλάει για την αναρχία δίχως να αναζητεί τρόπους να πράξει αναρχικά, τότε έχει ένα πτώμα μέσα στο στόμα του. Σίγουρα δεν υπάρχει κάποιο μοντέλο ή μια αλάνθαστη φόρμα αναρχικής πράξης, αλλά χιλιάδες τρόποι και πράξεις να γίνουμε επικίνδυνοι ενάντια στην κοινωνική μηχανή.

Η αναρχική κριτική είναι μια μέθοδος να εξελίξεις τη σκέψη σου και να ακονίζεις τα όπλα σου.

Η κοινωνική μηχανή πολλές φορές συναντάει τις αντιφάσεις της, που οδηγούν σε κοινωνικές εντάσεις. Απεργίες, διαδηλώσεις, αγώνες τοπικών κοινωνιών, οδομαχίες με τους μπάτσους διακόπτουν συχνά την ομαλή κοινωνική ευταξία.

Αγώνες που κάποιες φορές αποκτούν βίαια χαρακτηριστικά και γίνονται σημεία αναφοράς των κοινωνιστών αναρχικών. Το ερώτημα που εμφανίζεται σε αυτές τις περιπτώσεις είναι το εξής: οι κοινωνικές κινητοποιήσεις που ξεπερνούν τα όρια της νομιμότητας, ξεπερνούν ταυτόχρονα και την ηθική της νομιμότητας ή όχι;

Δηλαδή, ακόμα και στις πιο έντονες στιγμές φωτιάς και σύγκρουσης των ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων, το στοίχημα είναι η ικανοποίηση των συντεχνιακών αιτημάτων που προβάλλονται (μισθολογικές αυξήσεις, εκπαιδευτική μεταρρύθμιση κ.ά.) ή η αναρχική καταστροφή της εξουσίας;

Θεωρούμε πως η κυρίαρχη τάση των ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων επιθυμεί μια πιο «δίκαιη» εξουσία, κι όχι την καταστροφή της. Άλλωστε, οι ενδιάμεσοι κοινωνικοί αγώνες διατυπώνουν αιτήματα. Αυτό σημαίνει πως ζητάνε από κάποιον κάτι. Απαιτούν απ' την εξουσία την ικανοποίησή τους, γεγονός που προϋποθέτει την αναγνώριση της

εξουσίας. Αυτή η αφετηρία της ηθικής αναγνώρισης της εξουσίας ποτέ δεν ξεπερνιέται από τους περισσότερους, ακόμα κι όταν πετάνε πέτρες.

Αυτοί που συγκρούονται με τους αστυνομικούς ζητώντας αύξηση μισθών, με το ίδιο πάθος αύριο μπορούν να ζητάνε αύξηση των αστυνομικών περιπολιών και των στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους παράνομους μετανάστες.

Φυσικά δε γενικεύουμε καταστάσεις. Ούτε θεωρούμε πως πρέπει να χαρίσουμε το δρόμο και τους ενδιάμεσους κοινωνικούς αγώνες στους ρεφορμιστές και στους γραφειοκράτες.

Εντός των ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων μπορούμε να συναντήσουμε το ανικανοποίητο αρκετών νεαρών ανυπότακτων ατόμων που αναζητούν έναν τρόπο να εκφράσουν την οργή τους απέναντι στο σύστημα. Είναι αυτές οι μειοψηφίες που δε χωράνε ούτε ικανοποιούνται με τα συντεχνιακά αιτήματα.

Για εμάς, οι σύντροφοι της νέας αναρχίας μπορούμε να ανιχνεύσουμε σημεία συνάντησης με αυτές τις μειοψηφίες και να δράσουμε ως δολιοφθορείς. Μακριά απ' τη μουρμούρα των λαϊκών συνελεύσεων και

των επιτροπών αγώνα, να πράξουμε ως αυτό που είμαστε. Ως σαμποτέρ της κανονικότητας, ακόμα κι όταν αυτή μεταμφιέζεται με τα χαρακτηριστικά του «κοινωνικού αγώνα».

Δε συνδιαμορφώνουμε τη μιζέρια, ούτε και τα αιτήματα προς τον εχθρό. Αντίθετα, πράττουμε και λειτουργούμε ως ιός του χάους και της αταξίας, θέλοντας να μολύνουμε μεταδοτικά όλους όσους νιώθουν ανικανοποίητοι απ' τις πορείες-περιπάτους.

Δεν έχουμε ηθικό πρόβλημα να χρησιμοποιήσουμε τη μάζα των περιπατητών διαδηλωτών ώστε με την τακτική του hit and run να επιτεθούμε στην αστυνομία, στις τράπεζες, στους δημοσιογράφους. Κι αν αυτή η κίνησή μας προκαλέσει την καταστολή και το χτύπημα απ' την αστυνομία μιας ειρηνικής διαδήλωσης, αυτό δε μας προβληματίζει.

Προκαλώ σημαίνει δημιουργώ γεγονότα. Η αστυνομική βία πολώνει τις καταστάσεις. Αρκετά πια με τη μετριότητα. Έχουμε πόλεμο, κι ο καθένας πρέπει να πάρει θέση. Δεν υπάρχει χώρος για αναρχοσυνδικαλισμούς και ομοσπονδίες κοινωνικών μετώπων.

Η σύγκρουση στο δρόμο σε συνθήκες ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων δεν πρέπει να μας εφησυχάζει.

Πολύ συχνά βλέπουμε εξεγερσιακούς συντρόφους να περιμένουν το επόμενο ραντεβού στο δρόμο, χωρίς όμως οι ίδιοι να δημιουργούν αντάρτικες υποδομές στο εδώ και τώρα. Ικανοποιούνται απ' τη σύγκρουση με τους μπάτσους και τις επιθέσεις στα σύμβολα κυριαρχίας, χωρίς όμως να προσπαθούν να μεταφέρουν αυτήν τη συγκρουσιακή πραγματικότητα απ' το στημένο ραντεβού των ενδιάμεσων αγώνων στην καθημερινή ζωή.

Γιατί αναρχικό αντάρτικο πόλης σημαίνει αυτό ακριβώς: μεταφορά της επίθεσης σε πρώτο πρόσωπο και χρόνο ενεστώτα δίχως να χρειάζεται το καμουφλάζ της κοινωνικής διαμαρτυρίας.

Παράλληλα διάφοροι παλιάτσοι πολιτικάντηδες αναρχικοί, συμμετέχοντας σε καμιά ευκαιριακή οδομαχία, τα έχουνε καλά με τη συνείδησή τους και φαντασιώνονται την κοινωνική επανάσταση των μαζών. Είναι αυτοί που, χρησιμοποιώντας το άλλοθι των κοινωνικών αγώνων, χαρακτηρίζουν το αναρχικό αντάρτικο πόλης ως ξεπερασμένα και αυτοκαταστροφική επιλογή.

Για εμάς, ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, το στοίχημα είναι απλό. Μέσα απ' τους «κοινωνικούς αγώνες» θέλουμε να δημιουργήσουμε γέφυρες ώστε οι ανυπότακτες και ανικανοποίητες μειοψηφίες να περάσουν στο αναρχικό αντάρτικο πόλης, εκεί όπου η επίθεση είναι διαρκής.

Γιατί όποιος τελικά αρκείται στο να περιμένει τα επίσημα αγωνιστικά ραντεβού, σε καλεσμένες πορείες σε τόπο και χρόνο που διάλεξαν κάποιοι άλλοι, είτε σωματεία είτε επιτροπές, για να κλείσει ραντεβού με την εξεγερτικότητά του, τότε θα καταλήξει να χάσει το ραντεβού με την αναρχική διαρκή εξέγερση.

Μη λες πως
είμαστε λίγοι...

ΖΗΤΗΖΗΤΩ Η ΦΑΙ/ΙΡΦ



Η FAI, τα αρκτικόλεξα

και η ανωνυμία του «αναρχικού γαλαξία»

Αυτό που έχει ενδιαφέρον πλέον είναι να συζητήσουμε και να ανακαλύψουμε νέους επικίνδυνους τρόπους έκφρασης του μίσους που νιώθουμε απέναντι στην κοινωνική μηχανή.

Ξεκινάμε εντοπίζοντας μία αφετηρία. Για εμάς η αφετηρία είναι η άτυπη αναρχική οργάνωση.

i) Άτυπη, γιατί αντιπαθούμε τα δεδομένα και τις φόρμες προκαθορισμένων ρόλων και οργανωτικών καταστατικών. Οι ρόλοι του ρήτορα που σαγηνεύει το κοινό στις συνελεύσεις, του ληστή, του βομβιστή, του συγγραφέα προκηρύξεων, του εμπρηστή διαιρούν και τεμαχίζουν τη ζωή και τις δυνατότητές μας. Η διαίρεση είναι η αρχή κάθε εξουσίας. Η άτυπη εξουσία των ρόλων που συχνά συναντάμε στους αναρχικούς κύκλους είναι πιο ύπουλη απ' τη θεσμική εξουσία, καθώς παραμένει καμουφλαρισμένη, άρα αόρατη και άτρωτη. Εμείς λέμε ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ. Ο καθένας μας μακριά από ρόλους και εξειδικεύσεις μπορεί μέσω της συντροφικής αμοιβαιότητας ν' αναπτύξει τις ικανότητές του και να δοκιμάσει τα πάντα... ληστείες, εμπρησμούς,

βόμβες, εκτελέσεις, κείμενα, συζητήσεις, και όποια άλλη μορφή έκφρασης προωθεί τη νέα αναρχία.

ii) Αναρχική, γιατί είμαστε αναρχικοί και δε θέλουμε ούτε αρχηγούς, αλλά ούτε και ακολουθητές. Δημιουργούμε τη συνωμοσία των ίσων, λειτουργώντας μέσα από μικρούς ευέλικτους πυρήνες άμεσης δράσης που ευνοούν την κυκλική συζήτηση, κι όχι το συγκεντρωτικό μοντέλο οργάνωσης που καταφεύγει στη γραφειοκρατία των πυραμιδικών, ιεραρχικών επιτροπών εξουσίας.

iii) Οργάνωση, γιατί πιστεύουμε στη διαρκή αναρχική εξέγερση και στον πόλεμο ενάντια στην εξουσία. Αν θέλουμε να εντατικοποιήσουμε το μόνιμο πόλεμο απέναντι στους διοικητές της ζωής μας, πρέπει να οργανωθούμε. Επιθυμούμε να δημιουργήσουμε ένα διεθνές άτυπο δίκτυο πυρήνων επίθεσης που θα προτείνουν, θα σχεδιάζουν, θα συντονίζουν, θα δρουν αυτόνομα, θα εξελίσσονται, θα αλληλοβοηθούνται στην προώθηση της πιθανότητας της αναρχίας.

Αυτή είναι η πρότασή μας, γι' αυτό και στηρίζουμε ολόψυχα το διεθνές δίκτυο της FAI-IRF.

Γνωρίζουμε την ισοπεδωτική πολεμική που έχει εξαπολυθεί εναντίον της FAI από συντρόφους και «συντρόφους». Με τους τελευταίους δε θ' ασχοληθούμε. Τους παραδίδουμε στη θεωρητική μιζέρια της ανυπαρξίας τους. Υπάρχουν όμως κι αυτοί που επιθυμούν να ανοίξει ένας διάλογος σχετικά με το ζήτημα των «αρκτικόλεξων» που χρησιμοποιούν οι πυρήνες και η άτυπη ομοσπονδία.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά.

Πριν κάποιους μήνες έπεσε στα χέρια μας ένα κείμενο με τίτλο «Anonimato» («Anonymity» στην αγγλική του μετάφραση) κάποιου αναρχικού από την τάση της πολιτικής ανωνυμίας. Το κείμενο αυτό αποτελούσε μία κριτική, χωρίς καμία συντροφική διάθεση, προς τη ΣΠΦ και τη FAI. Ήταν χαρακτηριστική η αρχή του, στην οποία υπήρχε ένα απόσπασμα απ' το μύθο του κύκλωπα Πολύφημου απ' την «Οδύσεια». Συνοπτικά ο μύθος έλεγε πως, όταν ο Οδυσσέας ρωτήθηκε απ' τον κύκλωπα πώς λεγόταν, του απάντησε «κανένας». Έτσι, όταν ο Οδυσσέας τύφλωσε τον κύκλωπα, ο τελευταίος φώναζε στ' αδέρφια του «με τύφλωσε ο κανένας, με τύφλωσε ο κανένας» δημιουργώντας σύγχυση, καθώς τ' αδέρφια του δεν καταλάβαιναν τι έχει συμβεί. Αυτή η αναφορά του μύθου αποτελεί τον πυρήνα της σκέψης του άγνωστου συντάκτη του κειμένου για να επιτεθεί εναντίον

μας, μιλώντας για τα προτερήματα της πολιτικής ανωνυμίας ενάντια στη λογική των αρκτικόλεξων. Συγκεκριμένα, μάλιστα, αναφέρει πως «όταν μια δράση ακολουθείται από μία προκήρυξη είναι σαν ένα αστείο που συνοδεύεται από μία εξήγηση». Με τη διαφορά, λέμε εμείς, πως δεν είμαστε γελωτοποιοί για να λέμε αστεία. Αντίθετα, διαλέξαμε τα οδοφράγματα του πολέμου για σπίτι μας και τη φωτιά για σύντροφο μας. Εξάλλου, επειδή η ημιμάθεια είναι χειρότερη απ' την αμάθεια, ο μύθος του Πολύφημου έχει και συνέχεια. Ο Οδυσσέας, φεύγοντας απ' το νησί του Πολύφημου, του φώναξε απ' το καράβι του «Εγώ ο Οδυσσέας σε τύφλωσα...»

Μακριά λοιπόν απ' τους μύθους, ξαναγυρνώντας στην πραγματικότητα, θέλουμε να μιλήσουμε για το τι είναι η FAI.

Η FAI, η Μαύρη Διεθνής, η ΣΠΦ, οι ομάδες συγγένειας των αναρχοατομικιστών, των μηδενιστών είναι η κοινότητα μέσα στην οποία θέλουμε να ζούμε. Δεν έχει καμία σχέση με την αθροιστική οπτική της δύναμης. Η FAI δεν είναι το πρότυπο μιας συγκεντρωτικής οργάνωσης. Αντίθετα, προωθεί την άτυπη οργάνωση, τους πυρήνες συγγένειας και τη μοναδικότητα του κάθε ατόμου. Είμαστε ενάντια στη δικτατορία των αριθμών και των κεντρικών επιτροπών. Ούτε έχουμε τη λογική των δύο στρατών, αλλά τη διάχυση εκατοντάδων σημείων ρήξης

και δράσης, που άλλοτε συνεργάζονται σε διεθνή συντονισμό κι άλλοτε εκφράζονται ως μοναδικοί πυρήνες ή ατομικότητες. Η FAI είναι απλώς η άορατη κοινότητα όπου συναντιούνται οι επιθυμίες επίθεσης ενάντια στην εποχή μας. Έτσι προωθούμε τη Νέα Αναρχία και τη Μαύρη Διεθνή.

Κάποιος θα μπορούσε να πει «Όλα καλά μέχρι εδώ... γιατί όμως έχετε εμμονή με τα αρκτικόλεξα και τις ονομασίες πυρήνων;...» Απαντάμε πως δεν έχουμε καμιά εμμονή, απλά νιώθουμε έντονα την επιθυμία να αυτοπροσδιοριστούμε.

Ιδιαίτερα σήμερα, πιστεύουμε πως το να δηλώσουμε απλά «αναρχικοί», είτε να μη μιλήσουμε με μια προκήρυξη για μία δράση μας, είναι φτωχό και προβληματικό. Επιλέγουμε να διαχωρίσουμε τις θέσεις μας απ' τους «αναρχικούς» που συνεργάζονται με αριστερά σωματεία βάσης, χρησιμοποιούν μαρξιστικές αναλύσεις, συνδικαλίζουν τη μιζέρια τους, συκοφαντούν ενέργειες άμεσης δράσης, φαντασιώνονται εργατικές κομμούνες, συμμετέχουν σε επιτροπές κατοίκων και μετατρέπουν την αναρχία σε κοινωνική θεραπεία.

Επίσης, οι πράξεις μιλάνε για τον εαυτό τους μέσω των προκηρύξεων γιατί κρατάνε αποστάσεις απ' την «αναρχική» αντιπολίτευση, που

καμιά φορά για να δείξει ότι κάνει κάτι μπορεί να κάψει καμιά τράπεζα στ' όνομα «του φτωχού λαού και ενάντια στο κεφάλαιο της πλουτοκρατίας».

Όχι, οι δικές μας καμένες τράπεζες δεν είναι ένας τρόπος διαμαρτυρίας ούτε ένδειξη φιλίας και αλληλεγγύης προς το «φτωχό λαό» που δεν κάνει τίποτα και αράζει στον καναπέ του. Είναι ένας τρόπος να εκφράσουμε το «εγώ» μας. Ένα «εγώ» που θέλει να ξεχωρίσει απ' το κοπάδι των σκλάβων, ένα «εγώ» που δε σκύβει το κεφάλι, ένα «εγώ» που δεν περιμένει το πλήθος για να εξεγερθεί, ένα «εγώ» που διεκδικεί το δικό του όνομα, το δικό του «αρκτικόλεξο» και δεν κρύβεται πίσω απ' την ανωνυμία. Η στιγμή της συνάντησης των εξεγερμένων «εγώ» αποκτάει το όνομα που της δίνουμε εμείς. Τ' όνομά της είναι FAI και είναι το δικό μας «εμείς». Ένα συλλογικό «εμείς» οπλισμένο με ξυράφια για τους εχθρούς.

Επιλέγουμε λοιπόν ν' αυτοπροσδιοριζόμαστε κι όχι να χανόμαστε στην ανωνυμία ενός φαντασιακού αναρχικού κινήματος.

Οι εκφραστές της πολιτικής ανωνυμίας λένε συχνά... «Με τις προκηρύξεις και τα αρκτικόλεξα, οι πράξεις αποκτούν ιδιοκτήτες». Το να ορίζεις ποιος είσαι δεν είναι συμβόλαιο ιδιοκτησίας, είναι ο δικός μας

τρόπος να υπάρχουμε επιθετικά ενάντια στην κοινωνική μηχανή του ανώνυμου πλήθους. Εγκαταλείπουμε και καίμε τις αστυνομικές μας ταυτότητες, και γινόμαστε αυτό που επιθυμούμε ορίζοντας μόνοι τ' όνομά μας.

Έτσι ξεκινάει ένας διάλογος μεταξύ συντρόφων και πυρήνων.

Αφήνουμε σημάδια χαραγμένα στο πρόσωπο της εξουσίας και μοιραζόμαστε εμπειρίες, προτάσεις, συμφωνίες, διαφωνίες, σχέδια.

Φυσικά η FAI δεν έχει καμία αποκλειστικότητα. Γι' αυτό η πρότασή μας δεν είναι η ποσοτική αύξηση της FAI. Κάποιος μπορεί να διαφωνεί με τ' όνομα της FAI ακόμα και αισθητικά. Η πρότασή μας είναι να οργανωθούμε και να δημιουργήσουμε οπλισμένους πυρήνες και ομάδες συγγένειας διαμορφώνοντας ένα διεθνές δίκτυο των αναρχικών της πράξης. Άμεση δράση και διάχυτο αναρχικό αντάρτικο, αυτή είναι η πρότασή μας.

Θέλουμε να προωθήσουμε τη Μαύρη Διεθνή καταργώντας τις μπαγατιάτικες ιδέες του κοινωνικού αναρχισμού. Πρέπει να ξεπεράσουμε τα φαντάσματα του παρελθόντος και την ιδέα του κέντρου της εξουσίας και της καρδιάς του κτήνους.

Η εξουσία δεν είναι απλώς κτήρια ή αξιώματα σε φυσικά πρόσωπα. Είναι κοινωνική σχέση. Ξεκινάει απ' τους επίσημους ναούς της (κοινοβούλια, πολυεθνικές, τράπεζες, δικαστήρια, υπουργεία, αστυνομικά τμήματα) και φτάνει μέχρι τις πιο απλές χειρονομίες της καθημερινής ζωής (οικογένεια, ερωτικές και φιλικές σχέσεις).

Η εξουσία δεν έχει μία έδρα. Γι' αυτό θέλουμε η FAI και οι ομάδες συγγένειας να συναντηθούν και σε νέα πεδία δράσης. Να συνδυάσουμε τις καμένες τράπεζες με τα συντρίμια μιας διαφημιστικής εταιρείας. Να εξαπλώσουμε την εχθρότητά μας στον τομέα της τεχνοβιομηχανίας, των εταιρειών εκμετάλλευσης της φύσης και των ζώων, των φαρμακοβιομηχανιών, του πολιτισμού και κάθε συμβιβασμού που μας σκλαβώνει. Να προωθήσουμε την αντιπολιτισμική τάση της αναρχίας και να εφεύρουμε ένα νέο τρόπο ζωής. Μακριά απ' τις φαντασιώσεις ενός εξιδανικευμένου πρωτογονισμού, θέλουμε να επιτεθούμε σε κάθε δομή που εκμεταλλεύεται και δολοφονεί τη φύση, τα ζώα και τον άνθρωπο. Μακριά απ' τους φετιχισμούς της αξίας της ανθρώπινης ζωής, ξεκαθαρίζουμε πως στόχος μας δεν είναι μόνον οι κτηριακές εγκαταστάσεις, αλλά και τα φυσικά πρόσωπα που τις διοικούν, γι' αυτό προωθούμε και την πρακτική των εκτελέσεων ανθρώπινων στόχων.

Σε αυτή την κατεύθυνση, αφήνουμε πίσω μας τους θεωρητικούς του «αναρχικού» γαλαξία, που διακηρύσσουν την πολιτική ανωνυμία δίχως να κάνουν τίποτα. Γιατί, για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, ένα μέρος της τάσης για πολιτική ανωνυμία πίσω απ' τις θεωρίες του ουσιαστικά κρύβει το φόβο του για την καταστολή. Όμως, αν το παραδεχτούμε, η φυλακή και ο θάνατος είναι μέρος της διαρκούς αναρχικής εξέγερσης. Όποιος δεν το δέχεται αυτό, δε δέχεται και την εξέγερση. Αντίθετα, για αυτούς που έστω και αισθητικά υπερασπίζονται την πολιτική ανωνυμία μέσα απ' τις πράξεις τους, κι όχι μόνο στα λόγια, θεωρούμε πως η διαφορετικότητά μας δε μας απομακρύνει. Αναρχία δε σημαίνει να συμφωνείς, αλλά να ξέρεις να θέτεις αμφιβολίες και ερωτήματα. Όπως έγραψε ο σύντροφος Nicola Gai του πυρήνα Όλγα της FAI: «Αγάπη και συννεοχή στις συντρόφισσες και στους συντρόφους που, ανώνυμα ή μη, συνεχίζουν να επιτίθενται στ' όνομα της δυνατότητας για μια ζωή λεύτερη από εξουσία».

Το διεθνές «σχέδιο Φοίνικας» απέδειξε πως δεν υπάρχουν copyright και αποκλειστικότητες συνεργασιών κάτω απ' το ίδιο όνομα-ομπρέλα. Στα οκτώ χτυπήματα που έγιναν μέχρι στιγμής σε Ελλάδα, Ινδονησία, Ρωσία και Χιλή, οι σύντροφοι της Χιλής δεν αποτελούσαν ρητά μέρος της FAI, αλλά υπέγραψαν ως πυρήνας Ζήτω ο Έλια Ρομανόφ, προσκείμενοι/-ες στη Μαύρη Διεθνή. Είναι απεριόριστοι λοιπόν οι

δυνατότητες συνεργασίας και δημιουργίας νέων διεθνών σχεδίων δράσης, είτε ενάντια σε κάποιους στόχους είτε ως έμπρακτη αλληλεγγύη σε αυτούς που λείπουν στα τείχη της αιχμαλωσίας. Το ζήτημα είναι να δημιουργήσουμε αυτές τις πιθανότητες...

*«Ελευθερία δεν υπάρχει. Ούτε βρίσκεται σε αυτόν τον κόσμο.
Σε αυτόν τον κόσμο βρίσκεται μονάχα ο αγώνας για την ελευθερία.
Και τι θα πει ελεύθερος; Αυτός που δε φοβάται να σκοτώσει
ή να πεθάνει στον αγώνα για την ελευθερία».*

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς FAI-IRF
πυρήνας φυλακής
Ελλάδα – φυλακές Κορυδαλλού (Δεκέμβρης 2013)

το κείμενο πρωτοπαρουσιάστηκε στα ισπανικά, με τίτλο "Seamos peligrosxs ... por la difusión de la Internacional Negra" (μτφρ. contrainfo.espin.net)

για τις
εκδόσεις
ΜΑΥΡΗ
ΔΙΕΘΝΗΣ
2013

